

Василъ Евстатиѣвъ Априловъ.

(1789—1847).

Д-ръ Петъръ Беронъ прѣвъ внесе чрѣзъ своя «Рибенъ букваръ» свѣтлина въ тъмната келия на българското църковно учение прѣзъ първата половина на XIX в., Априловъ пъкъ въздигна на мѣстото на мрачната келия съврѣменното, свѣтското, модерното училище.

Д-ръ Беронъ бѣ словото, Априловъ — дѣлото.

Надаренъ съ високъ умъ, за своето врѣме единъ отъ най-просвѣтенитѣ българи, съ трѣзвенъ погледъ къмъ настоящето, съ далновидностъ и прѣдвидливостъ по отношение на бъдащото, съ високъ патриотизъмъ, беззавѣтно прѣдаденъ за благото и просвѣтата на своята родина, Априловъ изигра грамадна роля въ нашето възраждане. За прѣвъ пжтъ у съзнанието на Априлова, като българинъ, изпъкна съ всичката своя яркостъ значението на училището за народната просвѣта; за прѣвъ пжтъ въ неговата душа узрѣ идеята за едно *народно* училище, което да служи за образецъ и разсадникъ, за просвѣтенъ центъръ. Габрово, неговото родно градче, трѣбваше да стане такъвъ. На мѣстото на келията, въ повечето случаи дѣло на частни лица и ограничени срѣдства, той въздигна *общото (народното, общинското)* училище, което, подържано съ общи срѣдства, да има и общи, народни цѣли и резултати. Училището, което Априловъ създаде, бѣ душата на нашето възраждане; въ това училище, въ което прѣподаванията бѣха наго-